

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Petra Průchy, JUDr. Lenky Matyášové, JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **R. K.**, zastoupen Mgr. Pavlem Letáčkem, advokátem se sídlem v Praze 10, Bělocerkevská 1037/38, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 1. 2009, č. j. OAM-2/LE-BE02-BE03-2009, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 3. 3. 2009, č. j. 46 Az 1/2009 - 34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení shora označeného rozsudku, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 1. 2009, č. j. OAM-2/LE-BE02-BE03-2009. Přezkoumávaným rozhodnutím žalovaného bylo rozhodnuto tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná.

S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je vhodné připomenout, že v případě řízení o kasační stížnosti byla soudní ochrana stěžovateli již jednou poskytnuta individuálním projednáním jeho věci na úrovni krajského soudu, a to v plné jurisdikci. Další procesní postup v rámci správního soudnictví nezvyšuje automaticky míru právní ochrany stěžovatele, a je podmíněn již zmíněným přesahem vlastních zájmů stěžovatele.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, www.nssoud.cz.

Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí shledal, že o přijatelnou kasační stížnost se může typicky, nikoliv však výlučně, jednat v následujících případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu; 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně; 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad na hmotně-právní postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Přijatelnost kasační stížnosti je třeba odlišovat od přípustnosti kasační stížnosti na straně jedné a důvodnosti na straně druhé. Přípustnost (či spíše absence některého z důvodů nepřípustnosti) kasační stížnosti je dána splněním zákonných procesních předpokladů, jako je včasné podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), řádné zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), absence dalších zákonných důvodů nepřípustnosti (§ 104 s. ř. s.), apod. Důvodnost kasační stížnosti na straně druhé je otázkou věcného posouzení kasačních důvodů stěžovatelem uváděných (§ 103 odst. 1 s. ř. s.).

Pokud kasační stížnost splňuje zákonné podmínky procesní přípustnosti, pak je zkoumán přesah vlastních zájmů stěžovatele, tedy její přijatelnost. Jinými slovy, přichází-li stěžovatel s námitkami, o nichž se Nejvyšší správní soud vyslovil již dříve a své rozhodnutí zveřejnil, není nutné ani efektivní, aby v obdobné věci znovu jednal a rozhodoval, když výsledkem by nepochybně byl stejný závěr. Teprve je-li kasační stížnost přípustná i přijatelná, Nejvyšší správní soud posoudí její důvodnost.

Z výše uvedeného plyne, že v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti stanovený § 103 odst. 1 s. ř. s. Zájemem

stěžovatele je rovněž uvést, v čem spatřuje přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat. Zde je nutné uvést, že stěžovatel žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil a Nejvyšší správní soud se mohl otázkou přijatelnosti jeho kasační stížnosti zabývat pouze v obecné rovině za použití shora nastíněných kritérií.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá důvody, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., s tím, že stěžovatel má za to že splňuje důvody pro udělení azylu podle § 12, případně podle § 14 zákona o azylu a soud toto nesprávně vyhodnotil. Poznává, že před soudem uvedl, že je bez vyznání a tato skutečnost jej vyřazuje z běžné společnosti. Obtížně nalézá zaměstnání apod. Dále se domnívá, že postoj většinové společnosti k osobám bez vyznání jej řadí do jiné sociální skupiny, která je znevýhodněna v mnoha oblastech běžného života, jeho postavení lze označit za pronásledování z důvodu příslušnosti k jiné sociální skupině.

S ohledem na uvedené stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil Krajskému soudu v Praze k novému projednání a rozhodnutí.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že popírá oprávněnost kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. I pro řízení o kasační stížnosti odkazuje na správní spis. Nadále se domnívá, že postupoval plně v souladu se zákonem, když rozhodl, že žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a písm. e) zákona o azylu, a řízení podle § 25 písm. i) téhož zákona zastavil. Současně žalovaný poznamenává, že se stěžovatel v kasační stížnosti nevyjadřuje k věci, zde nejde o meritorní rozhodnutí, ale o zastavení řízení pro opakovanou žádost dle § 25 písm. i) zákona o azylu. Závěrem navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

Z obsahu správního a soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel žádal v České republice o udělení azylu neúspěšně již v roce 2003, a to včetně přezkumu zamítavého rozhodnutí žalovaného krajským soudem a následně Nejvyšším správním soudem. Žádost o udělení azylu podal s odůvodněním, že po něm rodiče požadovali aby přestoupil z pravoslavného vyznání na víru Svědků Jehovových, což odmítl a rodiče jej vyhodili z domu. Neměl dostatek finančních prostředků k obživě, neboť firma, kde pracoval, mu nevyplácela mzdu. Současně uváděl, že nemá pracovní vízum a potřebuje legalizovat svůj pobyt. Dne 19. 12. 2008 Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Praha, vydala ve vztahu ke stěžovateli rozhodnutí o zajištění cizince podle § 124 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, s tím, že od 3. 5. 2003, kdy mu skončilo řízení o udělení azylu, do 19. 12. 2008 pobýval na území České republiky neoprávněně bez víza. Dne 2. 1. 2009 podal stěžovatel druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ve které uvedl, že vlast opustil v roce 2002 kvůli problémům s náboženstvím a o udělení mezinárodní ochrany žádá z náboženských důvodů. Dodal, že jeho důvody jsou stejné, jako v předchozí žádosti. Žalovaný po provedeném řízení shledal, že stěžovatel neuvedl žádné nové skutečnosti, které by odůvodňovaly nové meritorní posouzení jeho druhé žádosti o mezinárodní ochranu. Krajský soud k podané žalobě taktéž dospěl k závěru, že stěžovatel v novém řízení neuvedl

žádnou novou skutečnost, proč podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, a byly tedy naplněny podmínky § 10a písm. e) zákona o azylu, a to, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti, a shledal, že žalovaný postupoval správně, když řízení o této žádosti stěžovatele podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

Námítky stěžovatele uváděné v kasační stížnosti Nejvyšší správní soud považuje za nedůvodné, a to jak s ohledem na obsah spisu a s ním spojená skutková zjištění, tak i s ohledem na obsah odůvodnění rozhodnutí žalovaného správního orgánu i soudu, kde se oba tyto orgány s namítanými skutečnostmi vypořádaly. Námítky přitom směřují do merita věci a nikoliv k naplnění podmínek pro zastavení řízení. V řízení o druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalovaný neměl povinnost znovu se zabývat splněním podmínek pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany, ale bylo jeho povinností zkoumat, zda jsou důvody pro udělení azylu shodné, jako v žádosti první, či zda jsou rozdílné. Jen pokud by zjistil, že jsou důvody druhé žádosti rozdílné, zabýval by se nově tvrzenými skutečnostmi. Tak tomu však v projednávané věci nebylo. Stěžovatel v současném řízení uváděl stejné důvody pro udělení mezinárodní ochrany, jako v žádosti první, dokonce na tuto první žádost výslovně stran důvodů odkazoval.

Nejvyšší správní soud dále uvádí, že i podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, kde lze např. odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, čj. 9 Azs 5/2009 - 65, www.nssoud.cz, platí, že: *Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.*

Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na přípustné námítky uplatněné v kasační stížnosti. Za situace, kdy stěžovatel sám žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil, Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

Nejvyšší správní soud proto shledal kasační stížnost nepřijatelnou a podle ustanovení § 104a s. ř. s. ji odmítl.

O náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem bylo za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. července 2009

Turková

JUDr. Marie
předsedkyně senátu